„Мислете за тези неща“

„Накрая, братя, всичко, което е истинно, … честно, … праведно, … чисто, … любезно, … добро; ако има някаква добродетел и ако има някаква похвала, мислете за тези неща.“
Филипяни 4:8

В Библията има много места, които подчертават важността на нашите мисли и необходимостта да преценяваме правилно начина си на мислене. В Книгата на Притчите ни се казва, че както човек „мисли в сърцето си, такъв е той“ (Притчи 23:7). С други думи, развитието на нашия характер се влияе в голяма степен от мислите, на които позволяваме да се задържат в съзнанието ни.

Писанията обясняват, че „няма праведен, нито един“, защото „всички съгрешиха и не достигат славата на Бога“ (Римляни 3:10, 23). Всички ние сме наследили несъвършенството и греха, които се предават от поколение на поколение поради неподчинението на Адам към Бога. Апостол Павел заявява: „Чрез един човек [Адам] грехът влезе в света, а чрез греха — смъртта; и така смъртта премина върху всички хора, защото всички са съгрешили“ (Римляни 5:12). В днешно време нашето несъвършенство ни засяга не само физически, но и психически, включително и в мисленето ни.

Настоящото небесно призвание

В днешно време има „небесно призвание“, което Бог изпраща. Той кани хората да Му отдадат сърцата си и доброволно да се принесат като живи жертви „ “ – свети, приемливи и угодни на Бога. (Евреи 3:1; Притчи 23:26; Римляни 12:1). Те биват увещавани: „Не се съобразявайте с този свят, а непрестанно се преобразявайте чрез обновяването на ума си, за да можете да разберете каква е Божията воля – какво е право, благоугодно и съвършено [пълно]“. Римляни 12:2

Осъзнавайки, че сме несъвършени и част от греховното човечество, може да се чудим дали Бог би приел принасянето на самите нас в жертва пред Него. Павел успокоително заявява: „Помислете за собственото си призвание. Малко от вас бяха мъдри според човешките стандарти, малко бяха влиятелни, малко бяха от благородно потекло. Но Бог избра онова, което е … незначително в света, онова, което е презряно, онова, което е нищо, … за да не може никой да се хвали пред Бога.“ 1 Коринтяни 1:26-29

Господ не налага наказания или други присъди върху онези, които в момента не чуват или не отговарят на небесното призвание. Те ще имат възможност в царството, което скоро ще дойде на земята, да „се научат на правдата“. Исая 26:9

Да насочим мислите си

Бог сега работи с бъдещите членове на „малкото стадо“ – онези, които са отговорили на небесното призвание. Той се обръща към сърцата им и не принуждава никого да изпълнява волята Му.

Апостол Павел пише: „Бог е, Който действа във вас и да искате, и да вършите по Неговата добра воля.“ Филипяни 2:13

Важна част от тази работа, за която всеки от нас носи индивидуална отговорност, е правилното насочване на нашите мисли. Не трябва да пренебрегваме мислите, върху които се замисляме, а напротив – трябва да се научим да ги дисциплинираме и да ги подхранваме с чистата и полезна духовна храна, която се съдържа в Божието Слово. (Псалтир 1:1-3; 119:11-18, 103-105). Господ ни познава не само по нашите думи и дела, но и по нашите мисли. (Псалтир 94:11; 139:2). Светите мисли ще ни водят към свети думи и праведно поведение, които ще бъдат угодни на нашия Небесен Отец. Освен това, колкото повече посвещаваме „делата си на Господа“, толкова повече мислите ни ще бъдат правилно укрепени. Притчи 16:3

Мъдрият цар Соломон е написал: „Пази сърцето си с цялото си усърдие, защото от него произтичат изворите на живота.“ (Притчи 4:23). В цялото Писание сърцето се използва, за да символизира нашата воля, намерения и мотиви. Те, които управляват всичките ни мисли, думи и дела, трябва постоянно да се поддържат чисти и насочени към Бога. Въпреки че волята ни е управляващата сила в нас, тя също е подложена на влияния. Ако мислите ни станат нечисти, несправедливи или нечестиви, силата на волята ни се отслабва. Затова е важно да следваме наставленията на Писанията относно характера на мислите, които си позволяваме да мислим.

Божието Слово, действащо върху сърцата и умовете ни, трябва да ни води към внимателно проучване на мислите ни. Всяка мисъл, върху която се замисляме, ще окаже влияние върху думите и поведението ни. Следователно апостол Павел настоява мислите ни да бъдат специален обект на нашата загриженост, грижа и бдителност; както и необходимостта да „подчиняваме всяка мисъл на покорството към Христос“. 2 Коринтяни 10:5

Значението на праведното сърце

За нас е от най-голямо значение да развием сърце, което е угодно на Бога. В Проповедта на планината Исус даде урок за важността на развиването на добро сърце. Той каза: „Добрият човек от доброто съкровище на сърцето си изважда доброто; а злият човек от злото съкровище на сърцето си изважда злото; защото от изобилието на сърцето му говори устата му.“ (Лука 6:43-45). Сърцето ни, което е ръководното начало на ума и мислите ни, е отражение на нашия характер; а устата и думите ни са външното изражение на този характер.

Последователите на Господа, които обновяват, пречистват и очистват сърцата си, се наричат „тези, които са осветени в Христос Исус, призвани да бъдат светии“, и „общността на Неговия Син Исус Христос, нашия Господ“ (1 Коринтяни 1:2, 9). Като сме започнали делото по преобразуването на сърцето си, за да вършим волята на Господа, е от решаващо значение ежедневно да преценяваме всяка своя мисъл, дума и дело.

Да забравяме миналото

По-рано в писмото си до братята във Филипи Павел, говорейки за себе си, ни дава ценен пример за подражание, като казва: „Не че вече достигнах или вече съм съвършен; но се стремя напред. … Едно нещо правя: забравям онова, което е зад мен, и се простирам към онова, което е пред мен; и се стремя напред към целта, към наградата на високото призвание на Бога в Христос Исус.“ (Филипяни 3:12–14). Павел ни казва да забравим нещата, които са зад нас, включително нашите предишни земни амбиции и надежди. Нека приложим тези изявления лично към себе си и „да имаме такова съзнание“. Филипяни 3:15

Исус също даде важен урок относно опасността от „поглеждане назад“ към миналите неща. Това стана, когато Той каза на учениците Си: „Следвайте Ме.“ Някои от тях отговориха с не особено ентусиазиран отговор, на което Исус отвърна: „Никой, който е сложил ръката си на плуга и поглежда назад, не е годен за Божието царство.“ Лука 9:59-62

Да „положиш ръката си на ралото“ беше израз, който означаваше поемането на определена работа. Когато някой буквално оре нива, е жизнено важно да не поглежда назад, в противен случай орането бързо ще завърши с катастрофа. Тук Исус използва израза „да поглеждаш назад“, за да посочи опасността от желанието или копнежа по някое от нещата, които неговите последователи вече бяха решили да оставят зад себе си, за да Го следват.

Преди Бог да унищожи град Содом, Той изпрати ангел да предупреди Лот и семейството му. Ангелът им каза: „Бягайте, за да спасите живота си; не поглеждайте назад, … иначе ще бъдете погубени.“ (Битие 19:12-17). На следващата сутрин, когато слънцето изгряваше, Господ унищожи града Содом, но жената на Лот не се подчини на посланието на ангела; тя погледна назад и загина. (Битие 19:23-26). Лот и семейството му не бяха обвинени, че са участвали в злите практики на содомитите. Вината на жената му беше, че се беше обърнала назад. Тук думата „погледна“ е превод на еврейска дума, която означава да гледаш с удоволствие, благосклонност или грижа.

Исус предупреди своите последователи: „Помнете жената на Лот“ (Лука 17:32). С други думи, трябва да насочим нашите желания и цели към небесните неща, а не към земните. По този повод Павел пише: „Насочвайте мислите си към небесните неща, а не към земните. Защото вие сте мъртви, и вашият живот е скрит с Христос в Бога.“ (Колосяни 3:2,3). Ако останем верни до смърт, „ще бъдем удовлетворени“, когато се събудим при славното първо възкресение. (Псалтир 17:15; Откровение 20:6). Затова нека не поглеждаме назад към предишните си земни цели или амбиции, а вместо това да „се стремим към това, което е пред нас“ – към небесните неща. Филипяни 3:13

Мисли, ръководени от молитвата

Необходимостта от молитвата като водач на нашите мисли се подчертава и от апостол Павел.

(Филипяни 4:6). Ако живеем в тясно общение с нашия Небесен Отец, трябва да сме толкова благодарни за Неговите благодеяния и благословения, на които вече се радваме, че няма да искаме по-големи благословения. Вместо това трябва да желаем просто да благодарим, осъзнавайки, че вече сме получили не само повече, отколкото заслужавахме от ръцете на Господа, но и повече, отколкото бихме могли да поискаме или да си представим. Ефесяни 3:20

По този начин нашите молби трябва все повече да се отнасят към благодат, мъдрост, възможности да служим на Господа и на братята, както и към помощ в изграждането на нашия характер по подобие на Божия възлюбен Син. С такива мисли можем напълно да се доверим, че обещаният „Божият мир, който надминава всяко разбиране, ще пази сърцата ни и… мислите ни в Христос Исус“. (Филипяни 4:7). Колкото повече „Божият мир“ обитава в сърцето ни, толкова повече ще ни се помага да държим далеч от ума си тревогите и смутовете на света. Дори когато сме заобиколени от трудни обстоятелства, ще имаме мир, който почива върху Божията върховна мъдрост и сила.

Изпитване на мислите ни

С „Божия мир“, който властва в сърцата ни, трябва да изпитваме всичките си мисли. Колко лесно е да позволим на нашия паднал, несъвършен, естествен ум да се наложи. Когато това се случи, то бързо може да допусне мисли за завист, натрапчивост, злословие, злоба, раздори, гордост или суета да навлязат в ума ни,

отнемайки ни времето и вниманието. Всички те трябва непрекъснато да бъдат отблъсквани. Вместо това трябва да каним в ума си праведни и чисти мисли. Ако те изпълнят ума ни, те ефективно ще прегражда пътя и ще попречат на злото да се върне. Псалтир 63:5-7; 143:5

Точно както осигуряваме буквална храна за физическото си тяло, за да поддържаме здравето му, така трябва да даваме на мислите си духовна храна, за да насочим ума си в правилна и здравословна посока. Тази духовна храна е жизненоважна за развитието на сърце и характер, които да бъдат угодни на Господа.

Дали е вярно?

В нашия тематичен текст от Филипяни 4:8 Павел обяснява как трябва да проверяваме и преценяваме мислите си. Той започва с думите: „Накрая, братя, всичко, което е истинно.“ Първият въпрос, който трябва да си зададем относно дадена мисъл, която може да таим, е: „Дали това е истина?“ Любовта към истината е самата основа на праведния живот. Ако съчувстваме на лъжи или преувеличения или се замисляме върху тях, дотолкова оскверняваме сърцето си. И обратно, ако сме „препасани с истината“, сърцата и умовете ни ще бъдат подготвени да отдадем приемливо служение на Бога. Ефесяни 6:14

Божият народ трябва да бъде толкова съгласен с праведността, че всичко, което е лъжливо или невярно в думи, мисли или дела, да ни се струва обидно и да ни причинява болка. Искреността, следователно, трябва да бъде първият критерий,

който да прилагаме към всеки въпрос, преди да си позволим да се замисляме върху него. Не трябва да губим времето и вниманието си, преследвайки въображаеми неща, заблуди, измислици или слухове. Това е безполезно и може да причини голяма вреда както на другите, така и на нас самите.

Да имаме истински мисли се отнася по принцип към всичко в живота. Това ще насърчи любов към правото и истината, както и сърдечно противопоставяне на всичко, което е опорочено. Този принцип е особено приложим към нашата духовна храна — тоест към това, в което вярваме. В този смисъл първият ни въпрос трябва да бъде: дали това е вяра, основана на Божието Слово, или до някаква степен е замърсена с „традиции“ на човеците, предназначени да „отменят Божието слово“? Марк 7:13

Псалмистът, говорейки за Бога, пише: „Ти желаеш истина в сърцето“, тоест искреност на сърцето. (Псалом 51:6). Нека култивираме любов към истината, и то на всяка цена. Нека отделим време да проверим, с помощта на Библията, всичко, което приемаме за факт. Псалтирът също ни казва, че Божията „истина ще бъде твой щит и броня“. Псалтир 91:4

Честно ли е това?

В текста, който разглеждаме, Павел споменава втори критерий за нашите мисли: „Всичко, което е почтено [благородно или достойно]“. Трябва да подлагаме на внимателен преглед мислите си, когато те възникват, и да отказваме да се

замисляме върху онези , които е непочтено членовете на тялото на Христос да таят. Някои неща може да са верни, но да не са почетни, и тяхната истинност не трябва да им дава място в ума ни, ако не издържат този втори тест. Например, в ежедневните новини се съобщава за много престъпления, които са верни и често се представят с графични подробности. Въпреки това не трябва да позволяваме на мислите си да се задържат върху всички тези подробности и да ги пресяват.

По-скоро нека умовете ни бъдат насочени към обещанията, че в царството „няма да навредят, нито да погубят на цялата Ми свята планина“ или в царството, и че „Бог ще изтрие всички сълзи от очите им; и няма да има вече смърт, нито скръб, нито плач, нито ще има вече болка: защото предишните неща са преминали.“ (Исая 11:9; Откровение 21:1-5). Колко по-почтителни са тези мисли от Божието Свещено Слово.

Справедливо ли е?

Третата категория мисли, които Павел ни призовава да имаме, е: „Всичко, което е справедливо“, или равноправно. Някои мисли може да са верни и честни по отношение на принципите, но все пак да не са справедливи или равноправни спрямо другите. Например, някой може да ни каже нещо за трето лице, което е вярно и дори изразено по достоен начин. И все пак то може да се отрази несправедливо, неравноправно спрямо третото лице. Ако е така, не бива да се замисляме върху тази мисъл, нито да я повтаряме на някой друг. Вместо това

трябва незабавно да я отхвърлим, като приложим наставлението: „Любовта не прави зло на ближния; затова любовта е изпълнение на закона.“ Римляни 13:10

Чисто ли е?

Следващата категория мисли, които Павел ни съветва да имаме, е „всичко, което е чисто“, тоест целомъдрено, непорочно. Много неща могат да са верни или справедливи, но да не са чисти по намерение. Такива мисли са строго забранени според това вдъхновено правило.

Например, една мисъл трябва да се счита за нечиста, ако в нея има егоизъм или гордост, или ако се проявява завист, ревност или злоба, независимо дали е вярна, честна и справедлива. Ако си позволим да се замисляме върху такива нечисти мисли, те ще доминират все повече в сърцето ни и ще нарушават преценката ни за нещата.

За да определим дали една мисъл е чиста или не, трябва да я съпоставим с Божието Слово и с принципите, които се преподават в него. В Писанията многократно се посочва, че мъдростта, думите и заповедите на Бога са чисти. Псалтир 12:6; 19:8; 119:140; Притчи 30:5; Яков 3:17

Чистите, свети мисли ще породят в нас свети думи и ще ни помогнат значително да развием праведно поведение. От друга страна, ако позволим на мислите си да бъдат нечисти или нечестиви, способността ни да говорим и да действаме правилно ще бъде отслабена. Трябва

да се стремим да подчиним мислите си и да ги обучаваме по начин, който все повече ще ни преобразува в подобие на славния характер на нашия Господ. 1 Коринтяни 9:27; Римляни 12:2

Прекрасно ли е това?

Павел продължава: „Всичко, което е възхитително.“ Това, върху което размишляваме, насърчава ли божественото качество на любовта? Нашите мисли трябва да дават предимство на възхитителното и достойно за любов, което ще ни издигне духовно. Колкото повече нашите мисли се съсредоточават върху благородния живот на личностите, описани в Библията, и върху благородните усилия на онези около нас, толкова повече ще приличаме на Бога. Върховният пример за „прекрасен“ и благороден живот е този на нашия Господ Исус. Той е нашият „възлюбен, … първи сред десет хиляди. … Той е напълно прекрасен.“ (Песен на песните 5:10-16). Като насочваме мислите си строго и изцяло към теми, които са „прекрасни“, ще станем по-близък образ на Исус.

Дали е с добра слава?

Павел продължава да изпитва нашите мисли, като казва: „Всичко, което е с добра слава.“ „Добра слава“ означава, че се говори добре за нещо или че то има добра репутация. В единадесета глава от Посланието към евреите животът на верните мъже и жени, живели по времето на Стария Завет, се описва като такъв, който е придобил „добра слава“. (Евреи 11:2, 39). Те бяха похвалени не защото са имали съвършени дела, а заради вярата си в Бога и

Неговите обещания, която се проявяваше чрез делата им. Библейският разказ за техните преживявания и вяра трябва да бъде постоянен източник, върху който да се съсредоточават мислите ни.

„Добрата слава“ сама по себе си е в подкрепа на евангелското послание. Евангелието е „блага вест“, „блага вест за голяма радост“ (Лука 2:10). Пророк Исая, говорейки пророчески за последователите на Господа по време на настоящата Евангелска епоха, написа: „О, Сионе, който носиш блага вест [на иврит: да възвестяваш радостна новина]“. (Исая 40:9). „Добрата вест“ за царството, което скоро ще дойде за благословение на цялото човечество, трябва да бъде важна част от мислите, върху които се замисляме, и от това, което споделяме с другите. Матей 6:10; 24:14

Има ли някаква добродетел или похвала?

Павел завършва текста на нашата тема, като ни увещава: „Ако има някаква добродетел и ако има някаква похвала, мислете за тези неща.“ Думата „добродетел“ носи смисъла на морална доброта или съвършенство. Трябва да преценяваме внимателно мислите си и да се замисляме само върху онези, които са добродетелни и достойни за похвала пред Бога. Това означава много повече от просто въздържане от неистински, нечестни, несправедливи или нечисти мисли.

Псалмистът описва този, който е развил този добродетелен, по-висок стандарт, като „този, който живее с честност, който върши праведни

дела и който говори истината пред себе си. Този, който не клевети с езика си, който не причинява зло на ближния си и който не унищожава репутацията на приятеля си. … който спазва думата си, дори когато това боли, и не се отклонява.“ (Псалтир 15:1-5). Апостол Петър ни напомня, че сме призвани към „слава и добродетел“ и че „с цялото си усърдие прибавете към вярата си добродетел“. 2 Петрово 1:3,5

Нашият стандарт и цел

Не можем да се надяваме да постигнем съвършен контрол над мислите си в този живот, но можем да направим това наш стандарт и постоянна цел. В същата степен, в която гледаме на този стандарт и ежедневно се стремим да отговаряме на него, в същата степен ще открием, че умът ни се укрепва и правим напредък в „подчиняването на всяка мисъл на послушанието [съгласието и подчинението] на Христос“. 2 Коринтяни 10:5

Нашето подчинение на Бога и на Христос е доброволно подчинение, вдъхновено от нашата любов, благодарност, увереност и доверие в тяхната висша мъдрост. Нашата главна радост трябва да бъде в това да научаваме и да изпълняваме Божията воля. Това е много повече от простото следване на определен набор от правила, като „Трябва“ и „Не трябва“. Това е стремеж да виждаме нещата от Божията гледна точка, да прилагаме лично Божиите принципи и да обичаме Бога над всичко (Марко 12:30). Лоялността на сърцето към Бога изисква усилие.

Това трябва да бъде нашият първи и постоянен дълг.

Дори най-преданите от Божия народ, най-развитите по характер, ще се нуждаят от заслугите на Христовата праведност, приписани им, докато не бъдат усъвършенствани при първото възкресение. Едва в умовете ни, във волята ни, „старите неща“ са започнали да отминават и „всичко е станало ново“. (2 Коринтяни 5:17). Тази велика промяна ще бъде напълно осъществена едва когато „това смъртно се облече в безсмъртие“, когато това тленно бъде възкресено в нетление — възкресено в слава, в сила, като божествено, духовно същество. 1 Коринтяни 15:53, 54

Междувременно, за да бъдем счетени за достойни за „слава, чест и безсмъртие“, трябва да покажем готовност на ума си и искрено желание да бъдем всичко, което Господ иска от нас. (Римляни 2:7). По никакъв начин това не може да бъде по-добре демонстрирано пред Господа и пред нас, нито да се окаже по-полезно за другите, освен чрез строго наблюдение на всичките ни мисли. Нека това бъде нашето ежедневно размишление.